

העולם ועומד עלייו. אשר צפנת ליראיך, שנינו, או רעליו עשה הקדוש ברוך הוא בשברא את העולם, וגנו אותו לצדיקים לעתיד לבא. זהו שפטותך אשר צפנת ליראיך.

פעלה לחסינים בך. פעלת, בזמנך שגברא העולם אותו האור היה עומד ומאיר מראש העולם לסופי העולם. בשחתתך הקדוש ברוך הוא באוטם הרשעים שעתידים לעמד, גנו את אותו האור, שבחותך (איוב) וימנע מרשעים אורים. ועתיד להאריך לצדיקים לעולם הבא, וזה הוא אשר צפנת ליראיך, וכח טוב מלאכיך וזרחה לכם יראי שם שמש צדקה ומרפא בכנפה.

בא ראה, בשעה שעון אדם עומד ללבת לאותו העולם והוא בבית חלוי, באים עליו שלשה שלוחים, ורואה שם מה שלא יכול לראות אדם בשחווא בעולם הנה. ואותו היום הוא יום הדין העליון, שמקש הפלך את פקדונו. אשרי האיש שמשיב לפולך את פקדונו, כמו שגנו לו בתוכו. אם אותו הפקדון התתנו בطنופי הגוף, מה יאמר לבעל הפקדון?

מרומים עיניו, ורואה את מלאך המות עומד לפניו, וחרבוו שלופה בידו, קשור בקשרים במאסר של אותו האיש. ואין לנו שקי בכל כפרדתו מן הגוף. ואדם לא מתח עד שרואה את השכינה, ומתח גדל התשוקה לשכינה, הנפש יוצאה לקלף את השכינה.

אחר שיצאה, מי נפש שנדבקה בה (וותקבל) ויקבל בגוף (לחותה)? וחרי בארכנו את דבריהם הלאה. אמר שיצאה הנפש מן הגוף

וזה הוא אור הגנו, דביה עבד קדשא בריך הוא טב בעלמא, ולא מנע לייה בכל יומא, בגין דביה מתקיים עלמא, וקאים עלייה. אשר צפנת ליראיך, דתנן, נהורה עלאה עבד קדשא בריך הוא כד ברך עלמא, וגנוו לייה לצדיקיא לזמןך דאתה. הדרה כתיב, אשר צפנת ליראיך.

פעלה לחסינים בך. **פעלה**, בזמןך דאתבריך עלמא, והוא נהורה הוה קאים ונחריך מרישא דעתמא לסייעי דעתמא. כד אסתפל קדשא בריך הויא, לאינון חביבין חזמיןין לקיעמא בעלמא, גניז לייה לההוא נהורה, כתיב (איוב לח) וימנע מרשעים אורים. וזמןך כתיב (מלאכיך) וזרחה לך יראי שם שמש צפנת ליראיך, וכח טוב (מלאכיך) וזרחה לך יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפה.

הא חזי, בשעתא דבר נש קאים למיחך לההוא עלמא, והוא בכבי מרעיה, אתיין עלייה ג' שלוחין, וחמי תפון, מה דלא יכול בר נש למחייב כד אייה בהאי עלמא. והוא יומא, יומא דין עלה הוא, דמלכא בעי פקדונא דיליה. זפאה ההוא בר נש, דפקדוניה אתייב למלכא כמה דאתיהיב לייה בגויה. איה ההוא פקדונא אתיוף בطنופי גופא, מה יימא למאי פקדונא.

זקוף עינוי, וחמי למלאך המות קאים קמיה, וסיפייה שליפה בידיה, כסטר בקטרין, בקומה דההוא בר נש. ולית לה לנפשא קשוי בכלא, בפרישו דיליה מן גופא. ובר נש לא מית, עד חממי לשכינה, ומגו סגיאות תיאובתא דשכינה, נפשא נפקת (דב פ"ח ע"ב) לקבלה לשכינה.

בתוך דנקא, מאן איה נפשא דאתברך בה (פ"א ותתקבל) ויקבל בגופא (פ"א